

Arrest

nr. 234 695 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is erkend vluchteling in Griekenland. Zij meldt zich op 22 juli 2019, samen met haar twee minderjarige kinderen, aan bij de administratieve diensten van de gemeente Herselt. Zij en haar kinderen worden in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die hun verblijf toelaat tot 20 oktober 2019.

1.2. Op 16 oktober 2019 vraagt verzoekster een verlenging van de aankomstverklaring voor haarzelf en haar kinderen. Zij legt een doktersattest voor waaruit blijkt dat ze zwanger is van een tweeling en de bevalling is voorzien voor 7 juni 2020.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 29 november 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: [M.,N.] + [A.K.] [°2013] en [M.C.] [°2018]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort en een geldige Griekse verblijfskaart) van betrokkene was geldig tot 20/10/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene zwanger is van een tweeling haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene momenteel nog samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat de kinderen hier bij de partner van de moeder verblijven, geeft hen niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van de kinderen om bij hun moeder te blijven aangezien de kinderen ook het statuut van deze ouder volgen.

Het feit dat de minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, geeft de kinderen en hun ouder evenmin automatisch recht op verblijf.

De partner ziet bovendien af van de prenatale erkenning en wil dat betrokkene met haar kinderen zijn woning verlaat.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later

tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden aangezien betrokkene nog geen 32 weken zwanger is en op het medisch attest niet is vermeld dat het om een risicozwangerschap gaat."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster die in dit dossier nochtans bijzonder is.

Verzoekster is in verwachting van hun tweeling. Het koppel tracht om de ongeboren kinderen te laten erkennen door haar partner, de vader.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoekster een gezin vormt met dhr. [B.] en dat hun ongeboren tweeling er belang bij heeft dat verzoekster samen met hem in België kan blijven.

Er wordt tevens in de beslissing melding gemaakt van het feit dat de partner afziet van de prenatale erkenning en dat hij wenst dat verzoekster samen met de kinderen de woning verlaat. Niets is minder waar. Verzoekster woont nog steeds bij haar partner. Hij had net informatie ingewonnen i.v.m. de procedure tot erkenning waarna verzoekster een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

Tot op heden woont verzoekster nog steeds bij haar partner.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM! Er wordt niets onderzocht.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel "

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoekster mee op te nemen in de beoordeling.

Deze praktijk is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt tevens in de beslissing melding gemaakt van het feit dat de partner afziet van de prenatale erkenning en dat hij wenst dat verzoekster samen met de kinderen de woning verlaat. Niets is minder waar. Verzoekster woont nog steeds bij haar partner. Hij had net informatie ingewonnen i.v.m. de procedure tot erkenning waarna verzoekster een bevel ontving om het grondgebied te verlaten.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoekster om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het kind is dat men terugkeert naar Griekenland is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van de ongeboren tweeling wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is.

Men verwijst naar het belang van het kind maar men heeft niet de minste belangenafweging gemaakt! Indien men effectief het belang van de kinderen zou respecteren en niet met de voeten zou treden, dan had men vastgesteld dat het in het belang is van de ongeboren kinderen om hem vader te kennen en door hem mee te worden opgevoed.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

[...] Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

[...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekster en haar partner hebben reeds informatie ingewonnen om de ongeboren tweeling te erkennen. Zij - verzoekster, haar partner en kinderen uit een vorige relatie - vormen samen een gezin in

de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd. Zij heeft ook steeds op zijn adres gewoont.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Griekenland. Zij heeft daar niets of niemand op wie zij kan terugvallen. Dat zij geen enkel opvangnetwerk meer heeft in Griekenland.

Ook heeft haar partner een voltijdse tewerkstelling. Hij kan verzoekster dan ook niet volgen indien zij het land dient te verlaten.

De belangen van verzoekster wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. ”

De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Verzoekster is momenteel in verwachting van een tweeling Het is in het belang van de ongeboren kinderen dat verzoekster niet dient terug te keren naar Griekenland aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht op hun vader te kennen, zijnde dhr. [B.].

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

“Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. ”

[...]

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht

van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten. Het is in het belang van de ongeboren kinderen dat hun moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Griekenland onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de kinderen en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden.

[...]

IV. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoekster, verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 8 EVRM en het belang van het kind."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij de maximale verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst heeft overschreden. Verweerder stelt vast dat verzoekster op basis van haar geldig paspoort en haar geldige Griekse verblijfskaart een aankomstverklaring werd afgegeven die geldig was tot 20 oktober 2019 en bijgevolg haar regelmatig verblijf is verstreken.

Verweerder maakt verder melding van de ingeroepen samenwoning van verzoekster en haar kinderen met haar partner en haar zwangerschap van een tweeling. Verweerder stelt dat dit alles verzoekster nog niet automatisch recht geeft op verblijf. Verweerder motiveert dat het hoger belang van de kinderen erin bestaat dat zij bij hun moeder blijven. Verder wijst verweerder erop dat de partner intussen heeft afgezien van de prenatale erkenning en deze wenst dat verzoekster en haar kinderen zijn woning verlaten. Verder geeft verweerder nog aan dat de bestreden beslissing verzoekster enkel oplegt om in de huidige omstandigheden het Belgische grondgebied te verlaten en haar niet verhindert om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren. Een dergelijke tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving is volgens hem niet disproportioneel in het licht van het recht op een gezins- of privéleven. In deze omstandigheden is verweerder van mening dat een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekster en haar kinderen in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM.

Verweerder stelt nog dat een verlenging van het verblijf niet kan worden toegestaan, nu verzoekster nog geen 32 weken zwanger is en het door haar voorgelegde medische attest niet vermeldt dat het een risicozwangerschap is. Verzoekster krijgt een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het door verzoekster eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Zij betwist niet dat haar het verblijf, op basis van haar geldig paspoort en haar geldige Griekse verblijfsvergunning, slechts was toegelaten tot 20 oktober 2019.

Evenwel kan artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts toepassing vinden *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Een verder onderzoek dringt zich dan ook op in het licht van de door verzoekster ingeroepen hogere rechtsnormen, zoals deze ook hun weerspiegeling vinden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoekster deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- en/of gezins- en familieleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die

pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven tussen haarzelf, haar kinderen en haar partner in België. Zij stelt nog dat zij zwanger is van een tweeling en dat haar partner deze ongebornen kinderen wil erkennen. Zij betoogt dat haar ongebornen tweeling er belang bij heeft dat zij bij haar partner in België kan blijven. Zij stelt dat geen grondige belangenafweging in het licht van dit gezinsleven blijkt.

De Raad merkt allereerst op dat de bestreden beslissing betrekking heeft op zowel verzoekster als haar beide kinderen, zodat deze beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat deze gezinsleden van elkaar worden gescheiden. Verzoekster en haar kinderen zijn verblijfsgerechtigd in Griekenland en verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in dit land hun gezinsleven niet op normale en effectieve wijze kunnen beleven. Verzoekster betoogt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, omdat zij niets of niemand heeft in dit land om op terug te vallen. Een dergelijke algemene bewering die op geen enkele wijze wordt onderbouwd met enig begin van bewijs en zelfs niet met concrete verklaringen, kan evenwel niet overtuigen. Het komt verzoekster toe zulke beweringen concreet aannemelijk te maken en op dit punt blijft zij volledig in gebreke.

In zoverre verzoekster stelt een gezinsleven te hebben met haar partner die in België verblijft, merkt de Raad op dat het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere de facto-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoeksters eerste aanwezigheid in België dateert van juli 2019. Zij meldde zich op 22 juli 2019 aan bij de gemeente Herselt. Nergens blijkt dat zij haar beweerde partner voor haar komst naar België reeds kende. Zij verduidelijkt zelfs niet wanneer en hoe zij dan precies kennis heeft gemaakt met haar partner en sinds wanneer er dan sprake zou zijn van een relatie. Op basis van deze voorliggende gegevens blijken dan ook geen concrete aanwijzingen van een stabiele

en duurzame partnerrelatie. Ook thans legt verzoekster nergens bewijsstukken voor die alsnog kunnen getuigen van het bestaan van een stabiele en duurzame partnerrelatie.

Verzoekster tracht het stabiele en duurzame karakter van de door haar ingeroepen partnerrelatie aan te tonen door te wijzen op hun samenwoning en door erop te wijzen dat haar partner de vader is van haar ongeboren tweeling en deze de tweeling voor de geboorte tracht te erkennen. De Raad merkt evenwel op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beweerdde partner niet reeds overging tot een erkenning van de ongeboren kinderen van verzoekster en het geenszins vaststond dat hij is te beschouwen als de vader van de ongeboren tweeling. Een medewerker van de Dienst Burgerzaken van de gemeente Herselt deelde in een mail van 18 november 2019 daarenboven het volgende mee: *“Vandaag is de partner bij wie ze momenteel verblijft, aan de balie komen melden dat hij afziet van de erkenning. Hij gaf diverse redenen op. Hij wenst ook niet dat ze nog verder bij hem verblijft want ze heeft hier geen verblijfsrecht.”* Verzoekster stelt thans dat zij nog steeds bij haar partner woont en betwist dat hij haar ongeboren tweeling niet langer zou willen erkennen. De voormelde verklaringen van haar partner vinden echter steun in de stukken van het administratief dossier. Waar niet blijkt dat de partner reeds overging tot een erkenning van de ongeboren tweeling of dat hij als de vader is te beschouwen en gelet op zijn verklaringen, kon verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aannemen dat een beschermenswaardig gezinsleven met de beweerdde partner niet of onvoldoende bleek.

In de voorliggende situatie blijkt ook niet dat verzoekster dienstig enig gezinsleven kan inroepen tussen de ongeboren kinderen en haar partner. Niet enkel staat geenszins vast dat de beweerdde partner de vader is, bovendien moet ook worden geduurd dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn of haar ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Verzoekster toont verder ook op geen enkele wijze concreet aan dat haar partner een vaderrol op zich zou nemen voor haar andere kinderen.

Daarenboven blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk ook een belangenafweging heeft doorgevoerd voor zover alsnog een beschermenswaardig privé- en gezinsleven zou moeten worden aangenomen. Verweerder is van mening dat de bestreden beslissing verzoekster enkel oplegt om in de huidige omstandigheden het Belgische grondgebied te verlaten en haar niet verhindert om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren. Een dergelijke tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving is volgens hem niet disproportioneel in het licht van het recht op een gezins- of privéleven. Verweerder motiveert dat het hoger belang van de kinderen erin bestaat dat zij bij hun moeder blijven.

De bestreden beslissing houdt inderdaad enkel in dat verzoekster in de actuele omstandigheden het Belgische grondgebied dient te verlaten, maar deze verhindert haar niet om terug te keren naar België zolang zij de regel respecteert van een maximale verblijfsduur van 90 dagen in een tijdperiode van 180 dagen of van zodra zij een toelating heeft verkregen voor een verblijf van meer dan drie maanden. Nu verzoekster verblijfsgerechtigd is in Griekenland ziet de Raad ook geen concrete belemmeringen voor regelmatige bezoeken van de partner aan verzoekster en haar kinderen in Griekenland. Ook kunnen contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Op geen enkele wijze toont verzoekster verder aan dat haar voorgehouden partner haar indien gewenst niet kan vergezellen naar Griekenland om daar verder een relatie op te bouwen. Waar verzoekster stelt dat haar partner voltijds werkt en hij haar om deze reden niet kan volgen naar Griekenland, moet worden opgemerkt dat elk (begin van) bewijs ter zake ontbreekt. Verzoekster en haar beweerdde partner konden bovendien niet anders dan er zich van bewust te zijn dat, zolang verzoekster in België geen toelating had tot een verblijf van meer dan drie maanden, het voorgehouden gezinsleven hier precair was.

Verzoekster kan verder niet worden bijgetreden in haar betoog dat geen enkele afweging heeft plaatsgevonden in het licht van de belangen van haar kinderen. In de huidige situatie waarin verzoekster de enige gekende ouder is van de kinderen acht verweerder het in het hoger belang van de kinderen dat zij bij hun moeder blijven, maar dit niet vereist dat zij specifiek in België kunnen blijven. Verweerder wijst er verder op dat de partner van verzoekster heeft verklaard af te zien van de prenatale erkenning van de ongeboren tweeling en hij wil dat verzoekster en de kinderen zijn woning verlaten.

Nu niet blijkt dat de partner een vaderrol opneemt voor de kinderen van verzoekster en in de voorliggende omstandigheden evenmin blijkt dat hij de vader is van de ongeboren tweeling van verzoekster, en de

partner bovendien verklaarde te willen afzien van de erkenning van de ongeboren tweeling en hij wenste dat verzoekster en de kinderen zijn woning zouden verlaten, kon verweerder op basis van de bij hem voorliggende gegevens in alle redelijkheid oordelen dat het hoger belang van de kinderen van verzoekster erin bestaat dat zij bij de moeder kunnen blijven, de enige gekende verantwoordelijke ouder van wie ook mag worden aangenomen dat zij de zorgen voor de kinderen op zich neemt. Dit komt niet in het gedrang door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat het verstorend effect op de belangen van de ongeboren tweeling had moeten worden onderzocht en wijst concreet op het belang van de ongeboren kinderen om hun vader te kennen en mee door hun vader te worden opgevoed. Zoals reeds gesteld, staat het actueel echter geenszins vast dat de beweerde partner de vader is. Het komt aan verzoekster en haar partner toe om in dit verband dan de nodige stappen te zetten om dit bewijs te kunnen leveren. Er blijkt niet dat zij hiertoe reeds (voldoende) stappen hebben gezet. Dit is hun eigen verantwoordelijkheid. Zolang dit niet het geval is, blijkt niet dat verzoekster dienstig kan aanvoeren dat het hoger belang van de ongeboren tweeling onvoldoende is onderzocht of dat dit zou vereisen dat verzoekster en haar kinderen verder in België kunnen verblijven bij de beweerde partner, te meer nu deze op zijn minst wel heel dubbelzinnig is in zijn intentie om de ongeboren kinderen te willen erkennen en verder met verzoekster en de kinderen te willen samenwonen. Bovendien geeft verweerder ook nog aan dat niets verzoekster verhindert om in de toekomst opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen, zolang zij de maximale verblijfsduur van 90 dagen binnen een tijdsperiode van 180 dagen respecteert of van zodra zij een toelating verkrijgt om meer dan drie maanden in België te mogen verblijven. Er blijkt niet dat zij en haar partner intussen de nodige stappen niet kunnen zetten. Verder blijkt ook op geen enkele wijze dat een gezinsleven niet evenzeer op normale en effectieve wijze mogelijk is in Griekenland.

Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling en belangenafweging is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hij hierbij geen evenwichtige en proportionele beoordeling heeft doorgevoerd, ook wat de belangen van de betrokken kinderen betreft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. In zoverre verzoekster stelt dat overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest de belangen van het kind een essentiële overweging vormen, merkt de Raad op dat uit de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM reeds blijkt dat verzoekster niet concreet aantoonde dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van haar kinderen heeft miskend. In het licht van de actueel voorliggende gegevens, blijkt niet dat de kinderen van verzoekster als gevolg van de bestreden beslissing worden verhinderd om op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten te hebben met hun ouder(s) zoals deze actueel gekend zijn. In de voorliggende omstandigheden wordt geen schending van de voormelde bepalingen aangetoond.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met het door verzoekster ingeroepen gezins- en familieleven in België en met het hoger belang van haar kinderen. Er blijkt niet dat hieromtrent geen zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. Verzoekster geeft verder niet aan dat zij medische problemen heeft. Zij betwist het gestelde in de bestreden beslissing niet dat zij geen risicozwangerschap heeft waardoor niet bleek dat zij niet kon reizen.

In de voorliggende omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing volledig voorbij zou gaan aan haar persoonlijke situatie of hiernaar geen onderzoek werd gedaan. Zo werd onder meer rekening gehouden met het ingeroepen gezinsleven tussen verzoekster, haar kinderen en haar voorgehouden partner. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven dat haar familiale en persoonlijke situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Het louter op zeer algemene wijze betogen dat het dossier niet grondig zou zijn onderzocht of dat het geheel van elementen in het dossier niet zou zijn onderzocht, laat de Raad nog niet toe enige concrete onzorgvuldigheid in de beoordeling vast te stellen.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.8. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS